

Gevaar voor roverij

Met genoegen zien we hoe de bijen uitvliegen, onvermoeibaar bloem na bloem bezoeken en als door een magneet aangetrokken weer terugvliegen naar hun kast; even daarna storten ze zich weer naar buiten in een wereld van geur en kleur.

Dan kunnen we geloven dat ze niet in het minst bekommerd zijn in het wel en wee van hun buurvolk. We kunnen ons niet voorstellen dat deze vredige en vlijtige beestjes plotsklaps veranderen kunnen in grenzeloos hebberige rovers. En toch gebeurt dat.

Zolang voor ieder de tafel gedekt is, heerst vrede en eendracht onder de volken.

Maar als na het verdwijnen van de honingooft in de zomer de nectarbronnen zijn opgedroogd, gaat het anders toe. Haalsters zitten niet graag thuis; ze willen wat te doen hebben.

En dan loopt het scheef. Als een paar overijverigen ontdekt hebben dat bij een of ander buurvolk de bewaking van de toegang te wensen overlaat en als daar een eerste dieverij in de kast gelukt is, wordt het nieuws thuis gauw "doorgedanst" en daarna is iedereen op de vleugel en op zoek naar het buitenkansje bij de ongeluksvogel. En gevonden wordt dat volk! De rovers nemen in aantal toe en plunderen tenslotte het zwakke volk tot de laatste druppel uit ieder raam. Zelfs wordt het broed nog uitgezogen, zelfs de ratenbouw gaat eraan.

Als daar niets meer te halen valt wordt naar een nieuw slachtoffervolk gezocht.

Het is maar een geluk dat zwakke volken het eerste slachtoffer zijn.

Maar ook hier gaat het maar zelden zonder flinke vechtpartijen. Rovers zijn herkenbaar aan hun afwijkend vlieggedrag in de buurt van een vreemd volk. Ze vliegen vlug en flitsen, soms met stoten op en neer en tenslotte nemen ze een duikvlucht naar het vlieggat.

Dat is heel wat anders dan de deemoedige bij die, verloren, zich binnen bedelt.

Gelukkig ontdekken de meeste volken op tijd welk spelletje gespeeld wordt en ze worden waakzaam. Als het lukt om de rovers buiten te houden en deze niet aan hun trekken komen, zullen ze het geleidelijk opgeven. Het merendeel wordt wel weer een fatsoenlijke haalster maar sommigen kunnen het roven niet meer nalaten.

Ze verliezen hun hele beharing bij de voortdurende vechterijen en worden pikzwart.

Maar zonder troepverband kunnen deze individuele bijen beslist niet veel kwaad meer.

Nu is het bijzondere en kwalijke bij de roverij in een bijenhouderij, dat de schuld niet gezocht moet worden bij de bijen maar bij de bijenhouder. Iets moet deze verkeerd hebben gedaan al was het maar een onoplettendheid. Roverij kan ontstaan bij de honingooft.

De bijen vinden afgeveegde en onbeschermdde ramen met honing.

Juist als de dracht afgelopen is, is dat een buitenkansje. Met volle honingblaas naar huis en weer terug; en met versterking. Dan mogen de ramen weg zijn; de bijen gaan zoeken in de buurt. Vinden ze niets dan proberen ze bij het volk binnen te dringen en ondanks hun risico te halen wat eerst voor het oprapen lag. Vanzelfsprekend kan ook het suikervoer waarmee het volk weer op peil gebracht moet worden roverij uitlokken, als er geknoeid is of als het voer te voren onbeschermd in de buurt stond. Maar ook kan een te langdurige inspectie met open kast in een tijd zonder dracht roverij uitlokken.

Het beste verweermiddel tegen een dergelijke middelmatige catastrofe die een beginnende roverij betekent is: schoon werk op de bijenstand.

Grotere ingrepen in het volk, die soms onvermijdelijk zijn, moeten bij voorkeur in de vroege ochtend of beter nog 's avonds gedaan worden.

En dan niet sparen met rook of andere afschrikmiddelen.

Als toch een roverij begonnen is, is in de letterlijke zin van het woord goede raad duur. Zeker helpt de verwijdering van het roversvolk maar dan wel op een afstand van meer dan 3 km. Maar helaas is het moeilijker om te ontdekken welk volk rooft dan welk volk beroofd wordt. Een poging daartoe is het bestuiven van de in - en uitvliegende bijen met meelbloem en op te letten waar de bestoven bijen binnenvliegen. Dat kan zelfs bij de bijenstand van een buurman-imker zijn! Daarna moet het volk nog een flink eind verder opgesteld kunnen worden. En dan maar hopen dat die rovers andere volken met rust laten!

Een tijdelijke verbanning of het wegstoppen van het beroofde volk voor een dag of twee in de kelder helpt niet veel. Ook de verkleining van het vlieg- gat of de vliegspleet heeft alleen maar nut bij het begin van een roverij. Maar toch is het verstandig om in een dergelijke situatie de vlieggaten van alle volken van de stand in te engen, als was het maar ter voorkoming. Wat verder nog als wondermiddeltjes tegen de roverij wordt voorgeschreven: spiegeltjes bij het vlieggat, doolhofjes met glasplaatjes, carbolsluisjes, zaagmeel of gemalen koffie in de kast, natte zakken over de kast; het zou al heel mooi zijn als tenminste een van deze middeltjes werkelijk zou helpen.
Bron: D Weekend-Imker, Karl Weiss.